

Týden se zelím

V **pondělí** jsme byli s Boženkou v obchodě. Boženka se zastavila u bedny se zelím. Dlouho si každou hlávkou obracela v ruce, jako by vybírala klobouk na ples. „Emilku, to je krásné zelí. Naložíme si ho.“ Když naložíme, tak naložíme. Hlavně, abychom ho donesli domů. Hlávka byla skoro tak velká jako já. A to vzala Boženka dvě!

V **úterý** se v kuchyni začalo pracovat už za časného rána. Řekl bych, že venku ještě byla tma. Boženka se asi nemohla dočkat. Měla uvázanou zástěru a nůž v ruce. Rozkrojila hlávku zelí a začala krouhat. Ta měla páru! Zelí létalo do velkého lavoru, trochu i mimo. Pak ho zasypala solí a šli jsme odpočívat.

Ve **středu** se Boženka vrátila ze sklepa s podivným hnědým hrncem. Pořádně ho vydrhla a pak do něj začala vrstvit nakrouhané zelí s kmínem. Každou vrstvu dobře umačkala. Já stál pod stolem a hlídal, aby nic nepřišlo nazmar. Dostal jsem piškot za ostrahu a hrnec dostal čistou utěrku na víko. Všichni spokojení.

Ve **čtvrtek** ráno Boženka řekla: „Musíme zkontrolovat hrnec.“ Sundala utěrky, přimáčkla zelí dřevěnou palicí a dolévala převařenou vodu se solí. „Aby bylo celé pod vodou, jinak se zkazí,“ vysvětlovala mi. Slovo „dolévat“ jsem dnes slyšel asi stokrát. Líbilo se mi.

V **pátek** jsem vešel do kuchyně a málem vycouval. „No páni, co to tady tak smrdí?“ Boženka se jen zasmála a sundala utěrku, přimáčkla zelí a ochutnala. „Výborné, začíná se to kazit správným způsobem,“ prohlásila spokojeně. Zmateně jsem naklonil hlavu. Boženka si sedla ke stolu a začala vzpomínat, jak k tomu zelí bývala pečená kachna, knedlíky a celá rodina seděla u jednoho stolu. U toho vyprávění jsem vydržel i ten zápach.

V **sobotu** se vzpomínání změnilo v plán. „Víš co, Emilku? Když už máme založené zelí, zasloužíme si kachnu,“ řekla Boženka rozhodně. Koupila menší kachnu - tak akorát pro nás a jednu návštěvu. No, návštěva třeba nemusí přijít. Kachna šla na pekáč a do trouby. Je jasné, že jsem musel hlídat. Vždycky, když Boženka otevřela troubu, musel jsem zavřít oči, abych neporušil své dobré chování.

V **neděli** to bylo slavnostní. Kachna se dopékala celou noc, až měla kůrčičku jako z pohádky - z pořádně voňavé pohádky. Rodina přišla na návštěvu, všichni se smáli a říkali, že to tady voní „jako za starých časů“. Tak nevím, jestli cítili kachnu nebo zelí. Já seděl u Boženčiných nohou a dostal kousek kachny, trošku sosíku a piškot jako dezert. Zelí jsem vynechal - to přenechám lidem. Ale všechno, co k tomu patří - teplo, hlasy, pečená kachna a Boženčina ruka na mé hlavě - to bych nikdy nikomu nepřenechal!